

**DE
LAATSTE ADEM**
MARIJKE
VERHOEVEN

DE CRIME COMPAGNIE

MARIJKE VERHOEVEN

De laatste adem

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2017 Marijke Verhoeven

Omslagontwerp: Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Bor Cvetko, Stocksy

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 242 7

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor Robbin en Willem,

I Hope You Dance

Lee Ann Womack

Proloog

De penetrante geur van benzine bracht haar langzaam bij haar positieven. Ze knipperde met haar ogen vanwege de felle, misselijkmakende pijn die door haar schedel trok. Wat was er gebeurd? Waar was ze?

Zodra ze probeerde te bewegen, besepte ze dat haar handen achter de autostoel waren vastgebonden. Scherpe randen van het bindmateriaal sneden pijnlijk in haar huid. Wat was dit? Wie had dit...? Haar mond was dichtgeplakt met tape, haar enkels bijeengebonden en haar kleren waren doordrenkt met benzine...

Wiens auto was dit in godsnaam? Ze herkende hem niet. Haar hart ging sneller kloppen, ze hoorde zichzelf zwaar ademen. Wat was er gebeurd? Wilde iemand...? Iemand moest van plan zijn...

Een kreet van angst welde op in haar keel, terwijl paniek zich van haar meester maakte. Radeloos rukte ze zich heen en weer, probeerde haar handen los te maken en haar benen te bevrijden. Met haar voeten kon ze... moest ze een ruit kapottrappen. Het koude angstzweet brak haar uit, terwijl ze worstelde om haar samengebonden enkels op te tillen, maar de ruimte achter het stuur van de onbekende auto was te beperkt.

Uitgeput zat ze stil, terwijl ze hijgend de bedompte lucht opsnoof en naar buiten keek. De auto stond op een afgelegen stuk parkeerplaats. Misschien niet eens ver vanwaar ze haar eigen auto geparkeerd had. Langzaam drong tot haar door wat er gebeurd was. Zodra ze gistermiddag was aangekomen in Norsminde, waren ze op haar afgekomen. Ze was geschokt door de verbittering die ze op

dat ene bekende gezicht had gezien. Ze had beter moeten weten en niet met hen moeten gaan praten. Deze mensen waren met hun fanatisme tot het ergste in staat en uitsluitend gekomen met kwade bedoelingen.

Vanuit de auto zag ze de dageraad. In het oosten kleurde de nachtelijke hemel langzaam lichter boven het donkergroene eiland Kenning. Zo dadelijk kwam de zon op en kwamen er misschien mensen voorbij die haar zouden opmerken. Nog een keer worstelde ze om haar benen vanonder het stuur te bevrijden, toen plotseling achter haar het portier openging. Frisse zeelucht dreef naar binnen.

‘Fijn, je bent toch nog op tijd wakker,’ hoorde ze iemand zeggen. ‘Ik was iets vergeten.’

In de spiegel probeerde ze een glimp op te vangen van degene die achter haar in de auto was geklommen, toen ze een mes bij haar middel zag verschijnen. In paniek rukte ze opnieuw met haar armen en trapte pijnlijk met haar voeten tegen de pedalen onder haar. Ze zag hoe het vlijmscherpe lemmer van het mes moeiteloos door het rode koord sneed dat ze rond haar middel droeg. Opnieuw probeerde ze in de spiegel te kijken, toen ze het koord weggetrokken voelde worden en de persoon weer uit de auto stapte.

Er klonk een ander geluid en de auto bewoog even heen en weer. Ze hoorde iets op het dak, gedempt gelach en vervolgens stemmen die tegelijk en monotoon woorden opzegden. Luider, dreigender. De geur van benzine werd sterker, overweldigend. Er verscheen een licht achter haar. Ze tuurde in de spiegel. Iemand had vuur... Vuur.

Ze kneep haar ogen dicht, wilde schreeuwen, voelde de tape haar lippen kapotscheuren. Haar ogen vlogen open en ze zag het eiland Kenning, toen de explosie volgde en een immense vuurzee haar lichaam verslond.

1.

Het was eind juli en de zon brandde genadeloos op mijn schou-
ders toen ik het terrein van de jachthaven op wandelde. De hit-
tegolf duurde al een paar dagen en het eiland Kenning werd
overspoeld door toeristen en dagjesmensen. Ze zochten verkoe-
ling op het strand en in zee, bevolkten 's avonds de restaurant-
jes en terrassen in de Nørregade of stookten stinkende barbecues
bij hun vakantiewoningen. Geërgerd liep ik langs de rij volgepak-
te auto's, waarin oververhitte vakantiegangers ongeduldig wacht-
ten op de ferry. Hun vakantie was ten einde, maar de veerboot
zou zo dadelijk een nieuwe lading toeristen over het eiland uit-
spuwen. Verlangend dacht ik aan Sandmarken, mijn betrekkelijk
rustige plekje aan de andere kant van het eiland, waar ik een villa
bewoonde en het terrein met slechts een handjevol gasten van de
bijbehorende bed and breakfast hoefde te delen.

In de verte zag ik de hagelwitte veerboot gestaag naderbij komen.
Ik ging op het muurtje bij de parkeerplaatsen in de haven zitten.
De hete stenen brandden de huid van mijn blote benen. Onder
een schitterende zomerhemel lag het dorp erbij als een prentbrief-
kaart. In de haven zag het donkerblauwe water er aanlokkelijk ver-
koelend uit. Een tijdje keek ik jaloers naar wat kinderen die op
de aanlegsteigers voor de zeilboten speelden. Ze sprongen joelend
in het heldere water om er vervolgens net zo snel via het trap-
pe weer uit te klimmen. Dadelijk zou de deining die de veerboot
veroorzaakte de pret nog meer verhogen. De jachthaven lag vol
met witte zeilboten met Zweedse vlaggetjes, Noorse en een flink

aantal Duitse. Maar het merendeel van de aangemeerde boten kwam uit Denemarken. De rood met witte Deense vlaggen staken fel af tegen de blauwe lucht en kleurden trots het havenbeeld. Dit was Kenning, Vakantie-eiland in de zomer als het werd bevolkt door misschien wel tweeduizend mensen, een thuis voor haar bijna tweehonderd vaste bewoners. En een thuis voor mij, al voelde ik me nog steeds ontheemd na drie maanden afwezigheid van de man op wie ik hier hopeloos verliefd was geworden.

Een zacht briesje streelde mijn verhitte gezicht. Ik draaide me een kwartslag, zodat ik meer wind kon vangen, toen mijn blik werd getrokken naar een oudere dame, die bij het havenkantoor naast de geopende motorkap van een oud autootje stond. Haar houding had iets statigs en geïntrigeerd bemerkte ik een veront-ruste frons op haar gezicht. Alsof ze mijn ogen op haar voelde, keek ze op en onze blikken ontmoetten elkaar. Onwillekeurig ging er een gevoel van herkenning door me heen, terwijl tegelijkertijd de luide scheepshoorn van de veerboot me opschrikte.

‘O, hij kan het ook niet laten, hè? Onze kapitein Naast me was Babette opgedoken, de volumineuze eigenaresse van de plaatselijke kroeg op het eiland, Café Langbeins. Met een zakdoek wiste ze haar bezwete voorhoofd. ‘Wat leuk dat ik jou hier tref, Nina. Kom jij ook iemand ophalen?’

‘Nee, ik verwacht een pakketje. En omdat ik toch boodschappen moest doen, dacht ik, ik wacht er even op.’ Nog een keer keek ik naar het havenkantoor, op het moment dat de vrouw juist haar blik weer afwendde. ‘En jij, Babette?’

‘Ik kom Rosa halen. Een achternichtje van me.’ Babette deed een poging op het muurtje te gaan zitten, maar ze gleed er met haar lange wijde jurk direct weer af. ‘Ze blijft bij me logeren, terwijl ze onderzoek doet naar dat groepje vrouwen dat op de camping staat.’

‘Ik hoorde erover vorige week. De heksen,’ zei ik grinnikend, met mijn vingers aanhalingstekens makend in de lucht.

‘Zo noemen ze zich inderdaad.’ Babette rolde met haar ogen.

‘Maar ik zit niet te wachten op meer van die zweverige types die ons allerlei vragen gaan stellen over de legende van Kenning.’

‘Nou, ik ook niet,’ antwoordde ik.

‘Al schijnen deze dames hier vaker geweest te zijn, op zoek naar zichzelf of naar een spiritueel ontwaken.’ Opnieuw wreef Babette met de zakdoek over haar gezicht. Haar rood geverfde haren plakten weinig charmant op haar voorhoofd.

‘Wie weet wat ze dit keer ontdekken,’ zei ik stoïcijns en ik keek naar de naderende boot.

‘Heb je het al gehoord, trouwens?’ vroeg Babette met ineens een ernstige blik.

‘Wat?’ Een onaangenaam voorgevoel golfde door mijn onderbuik.

‘Er is een auto ontploft, in Norsminde. Vanochtend vroeg.’

Verbaasd fronste ik. ‘Werkelijk?’ In de dorpswinkel van mijn beste vriend Rasmus had ik er niets over gehoord, voordat ik naar de jachthaven was gegaan.

Babette legde een klef handje op mijn onderarm en keek me indringend aan. ‘En er zat nog iemand in.’

‘Hè, bah. Heeft die het overleefd?’

‘Nee. Verschrikkelijk.’ Met een trieste blik schudde ze haar hoofd. ‘Ze gaan onderzoeken of het is aangestoken.’

‘Hoe bedoel je?’ Onwillekeurig trok ik mijn schouders op.

‘Of het een ongeluk is.’ Ze keek even om zich heen en begon zachter te praten. ‘Of moord.’

‘Moord? Doe normaal!’ Driftig schudde ik mijn hoofd.

‘Nou, een auto vliegt niet zomaar in brand,’ zei Babette.

‘Godzijdank was het daar. Niet op Kenning.’ De afgelopen maanden had ik genoeg ellende meegemaakt voor tien jaar. Al vroeg ik me ineens af of een dergelijke zaak kon betekenen dat Torben terug zou komen.

Babette wiste nog eens haar gezicht en hals. ‘Maar het is wel gebeurd op het parkeerterrein bij de haven. Dus wie weet was het iemand die naar Kenning wilde.’

De boot lag aangemeerd. Verwachtingsvol stond ik op en probeerde met een diepe zucht het gespannen gevoel van me af te laten glijden.

‘Maar Nina, ik wilde je nog wat vragen,’ ging Babette nonchalant verder, alsof ze niet net indringend had gesproken over een incident dat iemand het leven had gekost.

‘Hm?’ vroeg ik afwezig en ik keek hoe de laadklep van de boot met kleine schokjes naar beneden ging.

‘Ik heb te weinig personeel en vroeg me af... Jij met je horeca-ervaring, zou jij me niet een paar dagen per week kunnen helpen in het café?’

‘Huh? O, dat weet ik niet. Daar moet ik even over nadenken.’ Vertwijfeld keek ik haar aan. ‘Ik heb zelf natuurlijk ook gasten.’

‘Maar die redden zich toch wel? Je zou mij er zo mee helpen...’

Ik tuurde naar de auto’s die de boot af kwamen, terwijl ik nadacht over haar vraag. Het zou misschien niet eens zo gek zijn. Ik verdiende extra en had dan ook wat meer omhanden, zodat ik niet voortdurend liep te piekeren. ‘Ik laat het je zo snel mogelijk weten, oké?’ reageerde ik vlug en ik stapte de straat op, zodra de aanhangwagen met pakketpost de kade op werd gereden.

2.

Ruim drie maanden geleden was ik op het eiland Kenning neergestreken om er voor onbepaalde tijd de Bed & breakfast Sandmarken te gaan runnen. De eigenaresse, Hanny Nielsen, was de moeder van Marisca, een vriendin van me. Omdat ik een Deense vader had en goed Deens sprak, had Marisca me gevraagd het horecabedrijf te leiden. Hanny was ernstig ziek en had ervoor gekozen om in Nederland verpleegd te worden, zodat ze dichterbij haar kinderen kon zijn. Marisca's verzoek had voor mij destijds niet op een beter moment kunnen komen; mijn relatie was voorbij, ik was dakloos, had er net een taakstraf op zitten en zat zonder werk. Bovendien wilde ik niets liever dan de stad Groningen verlaten, waar iedereen mijn verleden kende.

Mijn aankomst op Kenning, eind maart, was tot mijn ergernis niet geheel onopgemerkt gebleven. De onrust die ik had veroorzaakt begon met de kopstoot die ik had uitgedeeld aan een politieagent. De dag erop had ik in de dorpswinkel achteloos vragen gesteld over een vrouw die ik blootvoets en in een wit gewaad door het bos had zien rennen. Hetgeen volgens de onthutste eilanders alleen maar kon betekenen dat ik paranormaal begaafd was en Fiona had gezien: de geest van de Vikingvrouw die al honderden jaren over het eiland waarde. Toen ik ten slotte betrokken raakte bij het ontrafelen van een dertig jaar oude mysterieuze moord, had ik helemaal niet meer aan alle aandacht kunnen ont-snappen.

Gelukkig had ik verborgen kunnen houden dat ik, naast alle

emotionele bagage die ik vanuit Nederland had meegebracht, ook een tas met ruim drie ton aan contant geld bij me droeg. Geld dat ik in een impulsieve, wraakzuchtige poging tot genoegdoening had gejat uit het huis van David van Rijn, de broer van mijn ex Eddie. Geld, dat me behalve een hoop nervositeit, niets dan ellende had opgeleverd.

Voordat Trine Hermansen de post in het havenkantoor gesorteerd had, viste ik er ondanks haar protesten mijn pakketje uit.

‘Dat is niet volgens het postreglement,’ snauwde ze mij boos toe, terwijl ik mijn handtekening plaatste voor ontvangst.

‘Wat maakt dat uit,’ antwoordde ik. ‘Dit scheelt wel een paar kilo’s in je vracht.’

‘Nou en? Als iedereen dit gaat doen...’ mopperde Trine verder, terwijl ik al met de kartonnen doos terugliep naar mijn auto. Als ik moest wachten tot zij alles op straatnaam en huisnummer had geordend, waren we zo drie uur verder. Ik legde het pakket op de achterbank bij mijn andere boodschappen en verliet de jachthaven.

De dorpsstraat van het eiland, de Nørregade, was overvol en ik moest stapvoets rijden om de op straat lopende toeristen niet omver te rijden. Alle terrasstoelen bij de restaurantjes en het café waren bezet. Voor de ijssalon Tiramisu stond een lange rij tot ver op straat. Ik passeerde Café Langbeins en zag Babette er met een jonge vrouw naar binnen gaan. Dat zou het nichtje wel zijn, waar zij het over had gehad.

Eenmaal bij het einde van de winkelstraat, durfde ik naar een hogere versnelling te schakelen en stuurde de Renault Laguna het Vikingbos in. Het dichte bladerdak van de oude hoge bomen vormde een donkergroene tunnel wat een verademing was na het felle zonlicht in het dorp. Een lange rij fietsers reed door het koele bos, hoogstwaarschijnlijk op weg naar Kennings grootste toeristische attractie: de Vikinggraven. Iedere warme dag leek meer mensen aan te trekken naar het kleine, gemoedelijke eiland. Maar deze gestaag groeiende hoeveelheid mensen op een relatief klein op-

pervlak, begon onderling ergernis op te wekken. Afgezien van de akkerbouw was het toerisme een grote bron van inkomsten voor de eilanders, maar Kenning moest niet aan zijn eigen succes ten onder gaan.

Bij de afrit naar de graven remde ik af en keek over het bospad. Het was inmiddels juli maar de gebeurtenissen bij de Vikinggraven stonden me nog helder voor de geest. Vlug reed ik verder over de bosweg, terwijl ik me afvroeg of het inbeelding was dat er meer schaduwen waren onder de bomen dan op andere dagen. Op Kenning had ik ontdekt dat ik inderdaad een paranormale gave had en een van de weinige mensen was die daadwerkelijk Fiona kon waarnemen. Het beangstigde me inmiddels niet meer, maar helaas hadden mijn ervaringen met gene zijde zich niet beperkt tot de Vikingvrouw. Ik had ook de zwarte schaduwen gezien die zich op het eiland verzamelden wanneer er onheil op komst was. Dat het donkerder was in het bos dan anders, kon toch niet betekenen dat die duistere schimmen weer bijeenkwamen? Het was vast gezichtsbedrog door de tegenstelling met het scherpe zonlicht waarin ik me zojuist had bevonden.

Ik naderde de afrit naar mijn huis, waar een houten bordje verwees naar BED & BREAKFAST SANDMARKEN. Ik sloeg links af, de weg slingerde tussen de bomen door en na honderd meter knerpte het grind onder de autobanden en reed ik de parkeerplaats op van de villa. Hoger lag het statige grijze huis met de witte kozijnen: villa Sandmarken. De aanblik van het mysterieus ogende hoge huis deed menig gast verstommen. Ik stapte uit en keek over mijn schouder door de bomenrij naar de zeven lagergelegen blokhuizen. Het was rustig, ik zag er niemand, waarschijnlijk waren al mijn gasten naar het strand.

Ik sjuowde de boodschappen en het postpakket uit de auto en ging via de bijkeuken de villa binnen. Door de hoge plafonds was het er aangenaam koel.

De villa stamde uit 1895 en had drie verdiepingen, waarvan ik alleen de benedenverdieping mocht gebruiken. De eerste etage en

de zolder stonden leeg en Hanny wilde liever niet dat ik er kwam. Op termijn wilde ze de kamers boven laten opknappen, wist ik van Marisca, maar vooralsnog hield ze de boel gesloten achter slot en grendel. Letterlijk. Met een zwaar hangslot was de deur naar de trap afgesloten, maar vanzelfsprekend liet ik me daar niet door tegenhouden: ik had een andere manier gevonden om boven een kijkje te nemen. Met een ladder was ik op het dak van de bijkeuken geklommen om een blik naar binnen te kunnen werpen, toen ik daar ontdekte dat een van de ramen wel heel eenvoudig te openen was. Teleurstellend genoeg was er, behalve de vreemde geur die er hing, niets te vinden dan kapotte oude meubels en heel veel stof.

Ik bracht het postpakket naar de werkkamer die naast mijn slaapkamer lag aan de voorzijde van de villa en legde het op het teakhouten bureau. Het lijvige pakket bevatte de zoveelste gewijzigde versie van een manuscript voor een kookboek. Het was geschreven door de voormalige souschef van La Bella Donna, het restaurant dat ik van mijn vader had geërfd en ruim een jaar geleden failliet had laten gaan. Sergio wilde al onze recepten in boekvorm uitgeven, maar niet voordat ik alles wederom aan een nauwkeurige inspectie had onderworpen. Na een korte aarzeling besloot ik het pakket op een later tijdstip te openen. Rasmus kwam dadelijk eten en ik moest nog het een en ander voorbereiden. Ik stuurde Sergio een appje dat ik het had ontvangen en liep terug naar de gang.

De deur van de logeerkamer stond open en ik keek even om de hoek: Eddie had nog altijd zijn reistassen niet uitgepakt, hij was steeds voornemens een vakantiewoning te betrekken op Kenning, maar hij bivakkeerde nu al maanden bij mij in de villa. En in het hoogseizoen zou het er sowieso wel niet van komen.

Van buiten kwam het geluid van Rasmus' oude Ford Taunus en ik beende terug naar de keuken.

'Kan ik niet met je meegaan?' Over het aanrechtblad in de U-vormige keuken keek ik Rasmus een paar minuten later opgetogen aan, nadat hij me had verteld over de optredens die hij op het vasteland ging doen.

Verbaasd trok hij een wenkbrauw op, terwijl hij in het achterste deel van de woonkamer de gordijnen opende die ik tegen de felle zon had gesloten. ‘Dat zou geweldig zijn, maar wanneer dan? Jij moet je gasten vermaken!’

‘Tja, helaas.’ Ik draaide de dop van een fles prosecco.

Rasmus draaide aan de deurkruk van de openslaande tuindeuren. ‘Oeps, dit breekt zo af. Wanneer gaat Bob de Bouwer hier eens iets aan doen?’

‘Hoe lang ben je dan weg?’ vroeg ik en ik negeerde zijn vraag.

‘Slechts twee nachten, schat. Meer optredens zitten er voorlopig niet in.’ Rasmus trok een flauwe grijns terwijl hij bij me aan de keukenbar kwam zitten. Als Robbie Williams-lookalike had hij voorgaande jaren flink verdiend met optredens in Denemarken en een enkele keer daarbuiten, maar dit jaar leek de vraag naar de fake-Robbie minder groot. ‘Mijn hoop is gericht op Norbert Falcke. Als ik in zijn show mag optreden, ben ik binnen de kortste keren volgeboekt.’

‘Dat zou inderdaad geweldig zijn.’ Ik schonk twee glazen prosecco in. Norbert Falcke was host van een Deense talkshow en scoorde wekelijks hoge kijkcijfers. ‘Maar ik weet niet of ik je wel zo vaak kan missen.’

Rasmus nipte van zijn glaasje, voordat hij weemoedig zei: ‘Ik ken iemand die er vast minder moeite mee zou hebben dan jij.’

‘Rud? Echt? Dat geloof ik niet, Rasmus.’

Hij schudde zijn hoofd en pulkte aan zijn nagels. ‘We hebben vaker een crisis gehad, maar nooit zo erg als deze. Het is misschien toch het leeftijdsverschil, dat ons opbreekt.’

Een moment keek ik hem vertwijfeld aan, voordat ik een grote slok nam. ‘Stel je niet aan. Over een week is alles weer koek en ei.’

‘Anders trek ik ook bij jou in. Net als Bob de Bouwer. Ik ben even naar het toilet.’ Hij stond op en liep naar de gang. ‘Vertel eens, heeft Eddie nog een poging gewaagd?’

‘Natuurlijk niet.’ Ik pakte mijn Sabatier-mes en de zak romatomaten die Rasmus had meegebracht. Peinzend begon ik de toma-

ten in dunne plakjes te snijden. In april was Eddie me achterna gereisd, in het gezelschap van zijn broer David. Maar Eddie had werk gekregen op het eiland en nu leefden we als broer en zus onder een dak. Zij het dat Eddie nog altijd heimelijk hoopte op een hereniging.

‘Zeg, denk je weleens aan seks met je ex?’ Rasmus begon te rathelen, zodra hij terugkwam in de kamer. ‘Ik bedoel, jullie zijn ook maar mensen. En met die slaapkamers tegenover elkaar. En ik bedoel, als bouwvakker ziet Eddie er in zijn hemd goddelijk uit op de steiger. En zolang hij hier toch is...’

‘Nee!’ reageerde ik nors, al had Eddie nog weleens een toenaderingspoging ondernomen. ‘Zodra er een woning vrijkomt, is hij hier weg.’

‘Dus je wacht nog altijd op Torben?’ Over de rand van zijn glas keek Rasmus naar me.

‘Misschien...’ Ik draaide me om naar de koelkast, zogenaamd om verse kaas te pakken. Het gemis van Torben was een gevoelig onderwerp.

‘Ja, dus,’ antwoordde Rasmus voor mij. ‘Weet je wat? Ik ga alvast de barbecue aanmaken. O, kijk, daar is Eddie al.’

Via de tuindeuren kon ik Eddie zien aankomen. Hij begroette Rasmus amicaal en ik hoorde ze samen lachen. Eddie zag er zeker goed uit, hij was door de zon gebruind en zijn haar was lichter geworden. Ik wist van Babette dat hij zich erg geliefd had gemaakt op Kenning. Maar zou ik Eddie ooit kunnen vergeven? Of was ik bang dat ik daarmee een andere deur voorgoed zou sluiten?

‘Nina, hi!’ Via de bijkeuken kwam Eddie binnen en net als op alle andere dagen zag ik even die verwachtingsvolle glans in zijn ogen, alsof hij hoopte dat ik in zijn afwezigheid mogelijk van gedachten was veranderd over onze relatie. ‘Leuk dat Rasmus er is. Komt Rud niet?’

‘Nee, ze hebben een relatiecrisis en Rasmus heeft tijd voor zichzelf nodig.’ Ik schoof de stukjes tomaat op een serveerschaal en pakte een bolletje mozzarella.

‘Ah! Ja, dat komt in de beste relaties voor,’ zei Eddie veelbetekend. Hij liep achter me langs naar de koelkast waarbij zijn hand over mijn rug gleed. ‘Ik pak een biertje. Jij ook?’

‘Nee, dank je. Ik neem straks een glas wijn.’ Geroutineerd sneed ik de zachte kaas in dunne plakjes en dacht aan Torben. Kwam hij nog wel terug?

‘Het is warm. Té warm,’ verzuchtte Eddie. Hij ging naast me tegen het aanrecht staan en wipte de kroon van het flesje. ‘Ik moest een stinkende koelkast repareren. Ik heb het idee dat ik zelf ruik naar dat smerige koelwater.’

Ik snoof demonstratief naast hem. ‘Ik ruik niks. Behalve zweet.’

Hij zette het flesje dorstig aan zijn mond. ‘En hoe was jouw dag?’

‘Er is nog een reservering binnengekomen. En ik heb de administratie gedaan. Boodschappen gehaald.’

Zwijgend stonden we naast elkaar in de keuken, ik snijdend, hij drinkend. We leken weer het stel dat we jarenlang waren geweest. Het maakte me onrustig. En verdrietig. Omdat ik dat stel met Torben had willen vormen.

‘Zal ik dan maar een glas wijn voor je inschenken?’ zei Eddie in eens. Er was iets in zijn stem dat me deed opkijken.

‘Nee, straks.’

‘Oké...’ Hij zweeg en dronk van zijn bier.

‘Wil jij dadelijk het vlees klaarmaken?’

‘Tuurlijk, tuurlijk. Wanneer?’ zei hij te snel.

Verrast keek ik even naar hem op, maar hij ontweek mijn blik. ‘Misschien wil Rasmus wel een glas rode wijn,’ zei ik fronsend. Er was iets met Eddie. Ik voelde het.

‘Ik maak een fles open.’ Hij haalde een fles uit het rek in de woonkamer en kwam weer naast me staan. Er hing een gespannen energie om hem heen. Er was iets en hij wist niet hoe hij het me moest zeggen.

Ik sneed tere blaadjes basilicum fijn en wachtte geduldig terwijl Eddie diep inademde.

‘David komt morgen,’ zei hij terwijl hij de kurk uit de fles trok.

Hij zei het zo snel, dat ik even dacht dat ik het niet goed had gehoord.

‘Wat zei je?’ Mijn hand hield stil boven de snijplank. Verbluft keek ik hem aan.

‘David komt morgen.’ Er trilde een spiertje bij zijn rechteroog.

‘David komt? Hier?’ Mijn mond viel open. ‘Waarom?’

‘Hij...’

‘Verdomme, Eddie. Ik wil hem hier niet hebben.’ Ik legde het mes met een klap neer en voelde de vertrouwde nervositeit weer opspelen. ‘Hij heeft me een klap gegeven!’

‘En jij hebt hem geslagen,’ kaatste hij terug.

‘Ja, natuurlijk. Hij begon. Ik laat me niet op mijn gezicht slaan,’ zei ik terugdenkend aan die middag in de schuur. ‘Wat moet ie?’

Eddie verplaatste zich ongemakkelijk langs het aanrecht. ‘Hij wil het uitpraten met mij. En met jou.’

‘Ik heb hem niets te zeggen.’ Driftig begon ik de fijngesneden blaadjes tot pulp te hakken. ‘Hij kan hier niet zijn. Jij slaapt in de logeerkamer.’

‘Dat weet hij. Hij heeft een huisje gehuurd. Via mij.’

‘Verdomme, Eddie!’ Ik wees met het mes in zijn richting en hij deinsde achteruit. ‘Hoe lang weet jij dit al?’

‘Hij is mijn broer! Ik wil weer gewoon contact met mijn broer.’ Hij hief zijn handen verdedigend op.

‘Ik vertrouw hem niet!’ beet ik hem toe.

‘Wat is er gebeurd tussen hem en jou? Dat je zó reageert.’ Niet-begrijpend schudde hij zijn hoofd.

‘Dat weet je best. En hij is een lul.’ Boos hield ik mijn adem in en keek strak naar de snijplank voor me.

Eddie haalde diep adem. ‘Hij heeft weer contact met pa en ma.’

‘O, was zijn portemonnee leeg?’ zei ik sarcastisch. ‘En die ouwe-lui komen volgende week ook zeker?’

‘Nina!’ Met rode blosjes op zijn wangen, verscheen Rasmus in de bijkeuken. Hij hield zijn telefoon in zijn hand. ‘Norbert Falcke wil een afspraak met me. Is dat niet geweldig?’

3.

Torben ritste de koffer dicht en ging ernaast op het bed zitten. Vandaag zou hij terugkeren naar Kenning en de spanning die dat met zich meebracht, had een verlamme uitwerking op zijn ledematen. Hij wist dat hij in beweging moest komen, afleiding moest zoeken, maar door de gedachte aan een weerzien met Nina kon hij amper normaal ademen. Hij pakte zijn telefoon en keek, zoals een dagelijkse routine was geworden, wanneer Nina voor het laatst online was geweest. Daarna scrolde hij opnieuw naar de berichtjes die hij in april en mei van haar had ontvangen. Berichtjes die direct na zijn vertrek nog wanhopig verontschuldigend en smekend hadden geklonken. Tientallen keren had ze zijn voicemail ingesproken. Hij had slechts één keer geantwoord. Haar geschreven dat hij een inzinking had gehad en in therapie was. Iets wat dicht bij de waarheid lag, maar hem er vanzelfsprekend niet van had hoeven weerhouden om haar te woord te staan.

Hij had het gewoon niet aangedurfd. *Lamlul*.

Pas na twee weken was de toon van haar berichten veranderd. Dat Nina zoveel geduld had kunnen opbrengen had hij niet van haar verwacht, maar ze was venijnig kwaad geworden. Hij had haar zo voor zich kunnen zien, terwijl ze uiteindelijk de berichten na misschien een paar glazen wijn woest intoetste op haar mobiel. En terecht. Hij was immers gewoon weggevlucht, had slechts een kort briefje met een slap excuus in zijn chalet achtergelaten, wederom op de loop voor zijn gevoelens. Maar toen, na een week of vijf radiostilte van zijn kant, had ze de boodschap begrepen. En

hoorde hij, pijnlijk genoeg, niets meer. Van Axel, de man van de slijterij op Kenning, wist hij dat haar ex Eddie bij haar was gaan wonen. Eddie van Rijn. Een aardige kerel, had Axel hem genoemd. Iemand die keihard en met veel enthousiasme werkte als klusjesman voor het verhuur- en bouwbedrijf van Hermansen, zei Axel.

Ongetwijfeld was het een aardige kerel.

Nina verdiende ook een aardige kerel.

Gespannen legde hij zijn telefoon weg en stond op. Hij was heus sterker geworden, de scherpe randjes veroorzaakt door het gewelddadige overlijden van zijn collega Daniel waren zachter geworden. Daniel, wiens leven was geëindigd, daar in dat pakhuis in Kopenhagen, omdat hij, Torben, arrogant als hij was geweest, niet op assistentie had willen wachten. In de afgelopen weken had hij therapie gehad. En al was hij er nog lang niet, stukje bij beetje kwam zijn zelfvertrouwen terug en durfde hij in zijn werk andere klussen dan alleen de administratieve op zich te nemen. Zolang hij maar voldoende emotionele afstand nam. Observeerde en de zaken niet naar binnen liet komen.

Nina had hij naar binnen laten komen...

Diep ademend sloot hij zijn ogen, waarbij de pijnlijke herinnering aan die zonnige middag levendig terugkeerde: Eddie de Ex, die samen met zijn broer de tuin van villa Sandmarken in liep. Kort ervoor had Torben al zijn moed bijeengeraapt en Nina gezegd dat hij haar nodig had, dat hij vreselijk verliefd op haar was en dat zij alles was wat hij ooit had gewild. Al zijn kwetsbaarheid had hij haar getoond. Zwijgend had ze hem gekust. Hij was overmeesterd geweest door een gelukzalig gevoel van opluchting, omdat hij eindelijk had durven zeggen wat hij zoveel eerder had willen doen.

Tot op juist dat moment die twee waren opgedoken. Als in een akelig slechte B-film, had hij Nina verward op hen zien aflopen. Geschrokken, alsof ze een spook had gezien, had ze zich volledig perplex door de aantrekkelijkste van de twee laten omhelzen en zoenen. Bleek weggetrokken had ze zich daarna naar Torben

omgedraaid, alsof ze niet wist wat ze moest zeggen. Om haar schouders nog steeds de armen van Eddie, die ongetwijfeld aardige kerel... Hij had er zelf als een sulletje bijgestaan... Afgewezen. Nina's blik had hem genoeg verteld: haar ex-vriend was tegen haar verwachting in terug in haar bestaan en zij wist niet hoe ze van hem, Torben, moest afkomen. Van een afstandje had hij staan kijken, hoe Nina, trillend als een espenblad, met de broers was gaan zitten. Zo was het dus als je niet meer bestond. Schijnbaar onopgemerkt was hij het bos ingewandeld, naar de Vikinggraven gelopen, waar hij uren had gezeten. Pas in de duisternis was hij teruggegaan om, als een dief in de nacht, zijn spullen bijeen te pakken en te vertrekken naar de haven, waar hij op de eerste boot had gewacht. Eddie de Ex was bij haar teruggekomen, iets waar zij niet meer op had durven hopen. Hij was een tweede keuze geweest.

Wel bijzonder dat je denkt te weten wat een ander voelt, had zijn psycholoog op bijna spottende wijze gezegd. Heeft ze je dit ook allemaal zo verteld?

Vanuit het appartement tuurde hij door de smalle straat naar het kleine voor hem zichtbare stukje van Your Rainbow Panorama boven op het ARoS Kunstmuseum, waar hordes mensen door de veelkleurige wandelgang slenterden. De sessies met die psycholoog hadden hem niet veel opgeleverd. Hij had geen klik gevoeld met die cynische man. Maar ook niet de puf gehad om een ander te zoeken. Tijd heelt alle wonden. Dat was wat hij nodig had. En hij zou het overleven. Als Nina gelukkig was, wat kon hij dan nog meer wensen? Met een ontevreden blik tilde hij de koffer van het bed.

Leugenaar.

Hij wist heel goed wat hij wilde. Als hij haar eerst maar weer gezien had, met haar gesproken had. Hij moest er gewoon doorheen. Dan zou het beter gaan. En konden ze misschien vriendschappelijk met elkaar omgaan. Als hij zag dat ze gelukkig was, met die ongetwijfeld aardige kerel, Eddie de niet-meer-zo-Ex.

De deur van de slaapkamer ging open. ‘Torben, ben je zover? Dan kunnen we gaan.’

Ze wilde hier niet zijn. Te midden van deze weerzinwekkende vrouwen. Stuk voor stuk waren ze afzichtelijk. Afstotelijk. Ze waren te dik, of te mager, te lang of juist te klein. En allemaal hadden ze die gezapige, zogenaamd serene uitdrukking op hun gezicht, alsof ze intens tevreden en gelukkig waren.

Voor hoe lang nog?

Binnen afzienbare tijd zou de bom barsten. Benedikte dwong zichzelf tot eenzelfde serene glimlach en probeerde zich de bemoedigende woorden van Zuster in te prenten: ze zou misschien slechts enkele dagen nodig hebben om te wennen aan het masker dat ze een tijdje moest dragen. Daarna zou het als vanzelf gaan. Voorzichtig liet ze zich op een van de vele kussens op de droge grond zakken en kruiste haar benen voor zich, terwijl ze de kleine kring vrouwen rondkeek. Iemand reikte haar een kopje thee aan. De geur die opsteeg uit het dampende kommetje deed haar bijna kokhalzen, maar ze nipte dapper van de vloeistof.

Het was weken geleden dat ze haar hadden geaccepteerd, haar middels meerdere rituele initiaties hadden ingewijd, zodat ze klaar was voor haar opleidingsperiode. Glimlachend schikte ze het rode koord dat de bekroning was van haar inwijding rond haar middel en liet haar theekopje daarna weer in de kom van haar handen rusten.

Ondanks hun zogenaamd magische gaven wisten de heksen niet wie ze in hun duivelse midden hadden toegelaten.